Τὸ φύλλον λεπτὰ 30 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 35

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἐτησία . . . δρ. 12.—	Ἐτησία . . φρ. χρ. 15.—
Ἑξάμηνος . . . » 6,50	Ἑξάμηνος . » 8.—
Τρίμηνος . . . » 3,50	Τρίμηνος . » » 4,50

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἑρμείδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ον | Ἐν Ἀθήναις, 1 Ἰουνίου 1919 | Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 27

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ **HECTOR MALOT**

[Βραβευμένα ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'. (Συνέχεια)

— Ἔ, Γαροφόλη! φώναξε μπαίνοντας ὁ Βιτάλης. Εἶσαι 'δῶ πουθενά; Δὲ βλέπω κανένα. Ἀποκρίσου μου, σὲ παρακαλῶ. Ἐγὼ εἶμαι, ὁ Βιτάλης...

Ἀλήθεια, ἡ κάμαρα φαίνουνταν ἔρημη, ὅσο μποροῦσε κανεὶς νὰ ἰδῇ στὸ φῶς ἑνὸς λύχνου, κρεμασμένου στὸν τοῖχο. Μὰ στὴ φωνὴ τοῦ κυρίου μου ἀποκρίθηκε μιὰ ἄλλη, λεπτὴ καὶ κλαψιάρικη, φωνὴ παιδιοῦ:

— Ὁ σινιὸρ Γαροφόλης βγῆκε ἔξω. Δὲ θὰ γυρίσῃ παρὰ σὲ δυὸ ὧρες.

Τὴν ἴδια στιγμὴ παρουσιάσθηκε αὐτὸς ποὺ εἶχε μιλήσει: Ἦταν ἕνα παιδὶ ὡς δέκα χρονῶν. Μᾶς ἐπλησίασε συρτά. Καὶ τόση ἐντύπωση μοῦ ἔκαμε ἡ παράξενη ὄψη του, ποὺ τὸ βλέπω ἀκόμα μπροστά μου.

Κορμὶ δὲν εἶχε σχεδὸν καθόλου. Δὲν ἔβλεπες παρὰ ἕνα μεγάλο, δυσανάλογο κεφάλι κι' εὐθὺς δυὸ πόδια, χωρὶς τίποτα διάμεσο. Ἔτσι ἔμοιαζε μὲ κάτι γελοιογραφίες ποὺ ἦταν τῆς μόδας τὸν παλιὸ καιρό. Τὸ πρόσωπό του εἶχε μιὰν ἔκφραση λύπης βαθειᾶς καὶ καλωσύνης· καὶ τὰ μάτια του, καθὼς κι' ἡ φυσιογνωμία του ὅλη, μαρτυροῦσαν ἐγκαρτέρηση κι' ἀπελπισία. Ἔτσι καμωμένο, τὸ παιδὶ αὐτὸ δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ εἶναι ὄμορφο. Καὶ ὅμως τραβοῦσε τὸ βλέμμα καὶ κινοῦσε τὴ συμπάθεια κάποιο θέλγητρο ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὰ μεγάλα του μάτια, ὑγρὰ καὶ τρυφερὰ σὰν τοῦ σκύλου, κι' ἀπὸ τὰ χείλη του, καθὼς μιλοῦσαν ἔτσι γλυκὰ καὶ παραπονιάρικα.

— Εἶσαι βέβαιος πὼς θὰ γυρίσῃ σὲ δυὸ ὧρες; ρώτησε ὁ Βιτάλης.

— Βεβαιότατος, κύριε, ἀποκρίθηκε τὸ ἀλλόκοτο παιδί. Εἶναι ἡ ὥρα ποὺ τρῶμε κι' ὁ ἴδιος πάντα μοιράζει τὸ φαὶ στὰ παιδιά.

— Καλά, ἂν γυρίσῃ νωρίτερα, πές του πὼς ὁ Βιτάλης θὰ ξαναπεράσῃ σὲ δυὸ ὧρες.

— Μάλιστα, κύριε, θὰ τοῦ τὸ πῶ.

Ἑτοιμάσθηκα νὰ κολουθήσω τὸν κύριό μου, μ' αὐτὸς μ' ἐμπόδισε.

— Κάθησε δῶ, μοῦ εἶπε, νὰ ξεκουραστῇς· θὰ ξαναγυρίσω.

Καὶ καθὼς ἔκαμα ἕνα κίνημα τρόμου:

— Σύχασε, πρόσθεσε· σὲ βεβαιῶ ὅτι θὰ ξαναγυρίσω.

Μ' ὅλη μου τὴν κούραση, θὰ προτιμοῦσα νὰ κολουθήσω τὸν Βιτάλη· ἀλλὰ ὅταν μὲ πρόσταζε, εἶχα τὴ συνήθεια νὰ τὸν ἀκούω. Κι' ἔμεινα.

«Οἱ δρόμοι μᾶφιναν νὰ πίνω λίγο γάλα...» (Σελ. 194, στ. γ'.)

Μόλις ἔπαψε νὰ κουφόνεται τὸ βαρὺ βῆμα τοῦ κυρίου μου στὴ σκάλα, τὸ παιδί, ποὺ ἄκουγε σκυμμένο στὴν πόρτα, γύρισε σὲ μένα.

— Εἶσαι πατριώτης; μὲ ρώτησε ἰταλικά.

Ἤξερα ἀρκετὰ ἰταλικά, γιὰ νὰ καταλαβαίνω σχεδὸν ὅ,τι ἔλεγαν 'ς αὐτὴ τὴ γλῶσσα· δὲν τὴ μιλοῦσα ὅμως ἀκόμα κι' ἀποκρίθηκα γαλλικά: — Ὄχι.

— Κρῖμα! ἔκαμε τὸ παιδὶ μελαγχολικά, κοιτάζοντάς με μὲ τὰ μεγάλα του μάτια· πῶς θὰ ἤθελα νὰ σοῦν ἀπὸ τὸν τόπο μου!

— Ἀπὸ ποιὸν τόπο;

— Ἀπὸ τὴ Λούκκα. Θὰ μοῦφερνες εἰδήσεις.

— Εἶμαι Γάλλος.

— Ἀ, τόσο τὸ καλύτερο!

— Τί; ἀγαπᾷς καλύτερα τοὺς Γάλλους ἀπὸ τοὺς Ἰταλούς;

— Ὄχι. Δὲν εἶπα γιὰ μένα «τόσο τὸ καλύτερο», τῶπα γιὰ σένα. Γιατί, ἂν ἤσουν Ἰταλός, θὰ ἤρχόσουν ἐδῶ γιὰ νὰ μπῇς ἴσως στὴν ὑπηρεσία τοῦ σινιὸρ Γαροφόλη. Καὶ... δὲν λένε ποτὲ «τόσο τὸ καλύτερο» σ' ἐκείνους ποὺ μπαίνουν στὴν ὑπηρεσία τοῦ Πατρόνε μας!

Τὰ λόγια αὐτὰ μάνησύχησαν πολύ.

— Εἶναι κακός; ρώτησα.

Στὴν ἐρώτηση αὐτὴ τὸ παιδὶ δὲν ἀποκρίθηκε μὲ τὸ στόμα· τὸ βλέμμα ὅμως ποὺ κάρρωσε ἀπάνω μου, εἶχε μιὰ εὐγλωττία τρομερή... Ἔπειτα, σὰ νὰ μὴν ἤθελε νὰ ἐξακολουθήσῃ τέτοια ὁμιλία, μοῦ γύρισε τὴ ράχη καὶ πῆγε 'ς ἕνα μεγάλο τζάκι, ποὺ ἔπιανε τὴν ἄκρη τῆς κάμαρας. Στὸ τζάκι αὐτό, πάνω σὲ μιὰ καλὴ φωτιὰ ἀπὸ παληοσάνιδα, ἔβραζε μιὰ μεγάλη χάλκινη κατσαρόλα.

Ἐπλησίασα νὰ ζεσταθῶ καὶ τότε εἶδα πὼς ἡ κατσαρόλα αὐτὴ εἶχε κάτι ἰδιαίτερο, ποὺ στὴν ἀρχὴ δὲν τὸ εἶχα προσέξει: Τὸ σκέπασμα, ποὺ εἶχε ἀπὸ πάνω ἕνα σωλῆνα, γιὰ νὰ φεύγῃ ὁ ἀτμός, ἦταν κολλημένο στὴν κατσαρόλα ἀπὸ τῶνα μέρος μὲ θηλειὰ κι' ἀπὸ τάλλο μὲ κλειδαριὰ (λουκέτο.)

Εἶχα καταλάβει πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ κάνω ἀδιάκριτες ἐρωτήσεις γιὰ τὸν Γαροφόλη· γιὰ τὴν κατσαρόλα ὅμως;..

— Καλέ, γιατὶ εἶναι κλειδωμένο τὸ καπάκι; ρώτησα.

— Γιὰ νὰ μὴ μπορῶ νὰ πάρω κανένα φλυτζάνι ζουμί. Ἐγὼ μαγειρεύω τὴ σούπα, μὰ ὁ κύριός μου δὲν μοῦ ἔχει ἐμπιστοσύνη.

Δὲν μπόρεσα νὰ μὴ χαμογελάσω.

— Γελᾶς, ἐξηκολούθησε μελαγχολικά, γιατὶ θὰ νομίζῃς πὼς εἶμαι κανένας λαίμαργος. Ἔ, στὴ θέση μου, θὰ ἤσουν ἴσως καὶ σύ... Ὄχι, λαίμαργος δὲν εἶμαι· πεινασμένος μόνο· κι' ἡ μυρωδιὰ τῆς σούπας

ποὺ βγαίνει ἀπ'αὐτὸ τὸ φουγάρο,κάνει τὴν πεῖνα μου σκληρότερη.

—Μὰ τί, ὁ σινιὸρ Γαροφόλης σᾶς ἀφίνει νὰ πεθαίνετε τῆς πείνας;

—Ἂν μπῆς στὴν ὑπηρεσία του, θὰ μάθῃς πὼς ἀπὸ τὴν πεῖνα δὲν πεθαίνει κανείς, ὑποφέρει μόνο. Ἐγὼ μάλιστα, γιατ' εἶναι ἡ τιμωρία μου.

— Ἡ τιμωρία σου; νὰ πεινᾷς;!

— Ναί. Ἂν μπῆς στὴν ὑπηρεσία τοῦ Γαροφόλη, τὸ παράδειγμά μου μπορεῖ νὰ σὲ ὠφελήσῃ. Ἄκου νὰ σοῦ πῶ. Ὁ σινιὸρ Γαροφόλης εἶναι θεός μου καὶ μὲ πῆρε ἀπὸ ἐσπλαχνία. Γιατί, πρέπει νὰ ξέρῃς, ἡ μητέρα μου εἶναι χήρα καὶ φτωχιά. Τὸν περασμένο χειμῶνα, ποὺ ὁ Γαροφόλης ἦρθε στὴ Λούκκα νὰ μαζέψῃ παιδιά, ἐπρότεινε στὴ μητέρα μου νὰ μὲ πάρῃ. Τῆς κόστισε πολὺ τῆς μητέρας μου νὰ μάφίσῃ νὰ φύγω· μά, ξέρεις, ἅμα εἶναι ἀνάγκη... Κι' ἦταν μεγάλη, γιατὶ στὸ σπίτι ἤμαστε ἕξη παιδιὰ κι' ἐγὼ το μεγαλύτερο. Ὁ Γαροφόλης προτιμοῦσε νὰ πάρῃ τὸν ἀδελφό μου τὸ Λεονάρδο, ποὺ ἔρχεται ὕστερ' ἀπὸ μένα, γιατὶ ὁ Λεονάρδος εἶναι ὄμορφος ἐνῷ ἐγὼ εἶμαι ἄσχημος. Καὶ γιὰ νὰ βγάζῃ τὸ παιδὶ λεφτά, πρέπει νὰ εἶναι κι' ὄμορφο· τάσχημα δὲν κερδίζουν παρὰ κλωτσιὲς καὶ βρισιές. Ἡ μητέρα μου ὅμως δὲ θέλησε νὰ δώσῃ τὸ Λεονάρδο. «Ὁ Ματτίας εἶναι ὁ μεγαλύτερος, εἶπε, κι' ὁ Ματτίας ταιριάζει νὰ φύγῃ, ἀφοῦ πρέπει νὰ φύγῃ κάποιος. Ὁ Θεὸς τοῦδωσε αὐτὴ τὴ σειρά· δὲ μπορῶ νἀλλάξω τὴ σειρὰ τοῦ Θεοῦ». Ἔτσι ἔφυγα μὲ τὸ θεῖο Γαροφόλη. Καταλαβαίνεις τί σκληρὸ μοῦ ἦταν νἀφήσω τὸ σπίτι μας, τὴ μητέρα μου ποὺ ἔκλαιγε, τὴν ἀδελφούλα μου τὴ Χρηστίνα, ποὺ μάγαποῦσε πολὺ γιατ' ἦταν τὸ στερνογέννι κι' ἐγὼ τὴν κρατοῦσα πάντα στὴν ἀγκαλιά μου· ἔπειτα τἀδέλφια μου τἄλλα, τοὺς φίλους μου, τὴν πατρίδα!...

Σὲ μένα τἄλεγε αὐτὰ ὁ Ματτίας; Μὰ ξεχνοῦσα ποτὲ τὸ σπαραγμὸ ποὺ αἰσθάνθηκα ὅταν, γιὰ τελευταία φορά, εἶδα τὸ ἄσπρο κεφαλομάντυλο τῆς μάννας Μπαρμπερίνας;

Ὁ μικρὸς ἐξακολούθησε τὴ διήγησή του:

— Σὰν ἔφυγ' ἀπὸ τὸ σπίτι, ἤμουν μονάχος μὲ τὸ Γαροφόλη· μὰ ὕστερ' ἀπὸ ὀκτὼ μέρες, γίναμε δώδεκα παιδιὰ καὶ ξεκινήσαμε γιὰ τὴ Γαλλία. Ἄ, τί μακρινὸ ταξείδι, καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους, ποὺ κι' αὐτοὶ τὸ ἴδιο ἦταν λυπημένοι!... Τέλος πάντων φθάσαμε στὸ Παρίσι. Δώδεκα φύγαμε, ἑνδεκα φθάσαμε, γιατί ἕνας ἔμεινε στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Ντιζόν. Στὸ Παρίσι ἔγινε τὸ ξεκαθάρισμα: ὅσοι ἦταν δυνατοί, πῆγαν σὲ δουλειά, καλφάδες κτιστάδων ἢ μαραγκῶν· ὅσοι πάλι δὲν ἦταν γιὰ δουλειά, θὰ τραγουδοῦσαν ἢ θἄπαιζαν ὄργανα στοὺς δρόμους. Ἐγὼ δὲν ἤμουν δυνατὸς γιὰ δουλειά· μὰ οὔτε κι' ὄμορφος, γιὰ νὰ μαζεύω λεφτὰ τραγουδώντας. Τότε ὁ Γαροφόλης μοῦ ἔδωσε δυὸ ἄσπρα πεντικάκια νὰ τὰ δείχνω στὸν κόσμο, καὶ μοῦ προσδιώρισε νὰ τοῦ φέρνω μιάμισυ δραχμὴ τὴν ἡμέρα. «Ὅσες πεντάρες θὰ λείπουν, μοῦ εἶπε, ἀπὸ τὴ μιάμισυ δραχμή, τὸ βράδυ θὰ σοῦ μετρῶ στὴν πλάτη τόσες μπαστουνιές». Μιάμισυ δραχμή: τριάντα πεντάρες! ποῦ νὰ τὶς μαζέψω; Συλλογιζόμουν ὅμως τὶς μπαστουνιές,—καὶ ξέρεις, δὲν εἶναι καθόλου εὐχάριστες, ὅταν τὶς δίνῃ μάλιστα ὁ Γαροφόλης!—κι' ἔβαζα τὰ δυνατά μου. Τοῦ κάκου. Τὶς περισσότερες φορὲς δὲν τὸ κατόρθωνα· κι' ἐνῷ τἄλλα παιδιὰ γύριζαν τὸ βράδυ μὲ τὶς πεντάρες τους σωστές, ἐμένα σχεδὸν πάντα μοῦ ἔλειπαν. Ὤ, θυμὸ ὁ Γαροφόλης!... «Μὰ πῶς τὰ καταφέρνει ἔτσι αὐτὸς ὁ ἡλίθιος Ματτίας;» ἐφώναζε. Καὶ δός του ξύλο! Ἦταν κι' ἄλλο ἕνα παιδί, ποὺ ἔδειχνε ἄσπρα πενταρίκια. Αὐτουνοῦ ὁ Γαροφόλης τοῦ εἶχε προσδιορίσει σαράντα πεντάρες καὶ κάθε βράδυ τὶς ἔφερνε σωστές. Πολλὲς φορὲς ἔβγαινα μαζί του, γιὰ νὰ βλέπω πῶς ἔκανε καὶ σὲ τί ἦταν πιὸ ἐπιτήδειος ἀπὸ μένα. Ἔτσι κατάλαβα τί ἔτρεχε: Ὅταν κανένας κύριος μὲ τὴν κυρία του ἑτοιμάζουνταν νὰ μᾶς δώσουν, ἡ κυρία τοῦ ἔλεγε πάντα: «Σ' αὐτὸν ποὺ εἶναι ὄμορφος δόσε, ὄχι 'ς ἐκεῖνον ποὺ εἶναι ἄσχημος!» Ὁ ἄσχημος, ἐννοεῖς, ἤμουν ἐγώ. Δὲν ξαναβγῆκα μὲ τὸ σύντροφο, γιατὶ ὅσο σκληρὸ κι' ἂν εἶναι νὰ τρῶς μπαστουνιὲς στὸ σπίτι, ἀκόμα σκληρότερο νἀκοῦς τέτοια λόγια στὸ δρόμο. Ἐσὺ δὲν τὸ καταλαβαίνεις αὐτό, γιατὶ ποτὲ βέβαια δὲν σὲ εἶπε κανένας ἄσχημο, ἐγὼ ὅμως... Ὕστερα, ἅμα εἶδε ὁ Γαροφόλης πὼς μὲ τὸ ξύλο δὲν ἔκανε τίποτα, μεταχειρίσθηκε ἄλλο τρόπο. «Γιὰ κάθε πεντάρα ποὺ θὰ σοῦ λείπῃ, μοῦ εἶπε, θὰ σοῦ ἀφαιρῶ μιὰ πατάτα ἀπὸ τὸ δεῖπνο σου. Ἀφοῦ τὸ πεττσί σου εἶναι ἀναίσθητο στὶς ξυλιές, ἡ κοιλιά σου μπορεῖ νὰ εἶναι πιὸ εὐαίσθητη στὴν πεῖνα». Μὲ τὴ φοβέρα ἔκαμες ποτὲ τίποτα ἐσύ;

—Ἔξερω κι' ἐγώ; Κατὰ τὴ φοβέρα.

—Ἐγὼ ποτέ. Ἔπειτα, δὲν μποροῦσα καὶ νὰ κάμω περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἔκανα. Δὲν μποροῦσα νὰ λέω στοὺς ἀνθρώπους: «Δόστε μου! ἂν δὲν μοῦ δώσετε, δὲν θὰ φάω πατάτες ἀπόψε!» Οἱ ἄνθρωποι, ξέρεις, δὲν συγκινοῦνται μ' αὐτά... Ἡ στέρηση ὅμως γρήγορα μ' ἔκανε ἀδύνατο καὶ χλωμὸ σὰν τσίρο. Συχνὰ τότε ἄκουγα γύρω μου νὰ λένε: «Νὰ ἕνα παιδὶ ποὺ πεθαίνει τῆς πείνας!» Ὅ,τι θἄκανε ἡ ὀμορφιά, τὤκανε ἡ χλωμάδα κι' ἡ ἀδυναμία. Οἱ ἄνθρωποι, στὴ γειτονειά, μὲ πῆραν ἀπὸ συμπάθεια, μὲ λυποῦνταν. Κι' ἂν δὲν ἐμάζευα περισσότερες πεντάρες, ἐμάζευα ὅμως πότε ἕνα κομμάτι ψωμί, πότε ἕνα πιάτο σούπα. Ἄ, ἦταν ὁ καλός μου καιρὸς τότε: Δὲν ἔτρωγα πιὰ ξύλο· κι' ἂν δὲν ἔτρωγα στὸ σπίτι οὔτε πατάτες, δὲν μ' ἔμελε καὶ πολύ, γιατὶ χόρταινα ἔξω. Μιὰ μέρα ὅμως, ὁ Γαροφόλης με εἶδε σὲ μιὰ μανάβισσα νὰ τρώω ἕνα πιάτο σούπα καὶ κατάλαβε γιὰ πιὸ λόγο δὲν μοῦ ἔκανε ἐντύπωση ἡ στέρηση τοῦ βραδινοῦ φαγιοῦ. Ἀποφάσισε τότε νὰ μὴ βγαίνω ἔξω, παρὰ νὰ κάθουμαι στὸ σπίτι, νὰ μαγειρεύω καὶ νὰ σιγυρίζω. Μὰ ἐπειδή, μαγειρεύοντας, μποροῦσα νὰ κλέβω τὸ φαί, σοφίσθηκε αὐτὴ τὴν κατσαρόλα ποὺ βλέπεις, Κάθε πρωί, βάζει μέσα τὸ κρέας καὶ τὰ λάχανα, κλειδώνει τὸ κατάκι καὶ φεύγει. Ἐγὼ δὲν κάνω ἄλλο παρὰ νὰ διατηρῶ τὴ φωτιά. Μὲ τρελλαίνει ἡ μυρωδιὰ τῆς σούπας, θέλω νὰ τὴ δοκιμάσω, μὰ ποῦ! ἐννοεῖς πὼς ἀπὸ τὸ στενὸ αὐτὸ φουγάρο, μοῦ εἶναι ἀδύνατο! Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ μαγειρεύω, ἐγεῖνα ἀκόμα πιὸ χλωμός. Ἡ μυρωδιά, βλέπεις, δὲν τρέφει· μεγαλώνει μόνο τὴν πεῖνα. Ἀλήθεια, δὲν εἶμαι πολὺ-πολὺ χλωμός; Ἐπειδὴ δὲν βγαίνω πιὰ ἔξω, δὲν τἀκούω νὰ τὸ λένε, κι' ἐδῶ - μέσα δὲν ἔχει καθρέφτη.

Τότε ἀκόμα δὲν εἶχα βέβαια μεγάλη πεῖρα ἤξερα ὅμως πὼς δὲν κάνει νὰ τρομάζουμε τοὺς ἀρρώστους, λέγωντάς τους πὼς μᾶς φαίνουνται ἄρρωστοι.

—Ὄχι δά! ἀποκρίθηκα· δὲν εἶσαι πολὺ πιὸ χλωμὸς ἀπὸ ἄλλα παιδιά.

—Χμ! ἔκαμε· αὐτὸ τὸ λές γιὰ νὰ μὲ παρηγορήσῃς. Ἐγὼ ὅμως θέλω νὰ εἶμαι χλωμός, καὶ περισσότερο μάλιστα ἀπ' ὅ,τι εἶμαι.

—Γιατί;

—Γιατὶ ἡ μεγάλη χλωμάδα σημαίνει ἀρρωστεια· κι' ἐγὼ ἤθελα νὰ εἶμαι ἄρρωστος, ἀληθινὰ ἄρρωστος.

Τὸν κοίταξα μὲ ἀπορία.

— Δὲν τὸ καταλαβαίνεις, μοῦ εἶπε μὲ χαμόγελο, μὰ εἶναι ἀπλούστατο. Νά, ὅταν εἶναι κανεὶς πολὺ ἄρρωστος, ἢ τὸν γιατρεύουν ἢ τὸν ἀφίνουν νὰ πεθάνῃ. Ἂν μάφεραν νὰ πεθάνω, θὰ τελείωναν ὅλα· οὔτε ξύλο θἄτρωγα πιά, οὔτε θὰ πεινοῦσα. Ἔπειτα, λένε πὼς ὅσοι πεθαίνουν, ζοῦνε ψηλὰ στὸν οὐρανό. Ἔτσι, ἀπὸ κεῖ πάνου, ἐγὼ θἄβλεπα κάτω τὴ μητέρα μου, τὸν τόπο μου καί, παρακαλῶντας ὁλοένα τὸ Θεό, θὰ μποροῦσα ἴσως νὰ ἐμποδίσω τὴν ἀδελφή μου Χρηστίνα νὰ γίνῃ δυστυχισμένη. Ἂν πάλι ἤθελαν νὰ γιάνω, θὰ μ' ἔστελναν στὸ Νοσοκομεῖο κι' ἐγὼ θἄμουν πολὺ-πολὺ εὐχαριστημένος νὰ πήγαινα στὸ Νοσοκομεῖο!

Ἐμένα, τὸ Νοσοκομεῖο, ἀπὸ ἔνστικτο, μοῦ ἔκανε φρίκη. Στὸ δρόμο, ὅταν ἀπὸ τὴν κούραση αἰσθανόμουν κακοδιαθεσία, ἔφθανε νὰ θυμηθῶ τὸ Νοσοκομεῖο γιὰ νὰ ξαναγίνω ἀμέσως καλὰ καὶ νὰ ἐξακολουθήσω νὰ περπατῶ. Γι' αὐτὸ μὲ μεγάλη μου ἀπορία ἄκουγα τὸν Ματτία νὰ μιλῇ ἔτσι:

— Νἄξερες τί καλὰ ποὺ περνᾷ κανεὶς στὸ Νοσοκομεῖο! Ἐγὼ πῆγα μιὰ φορά, στὴν Ἁγία Εὐγενία. Ἐκεῖ εἶναι ἕνας γιατρός, ψηλός, ξανθός, ποὺ στὶς τσέπες του ἔχει πάντα καραμέλες γιὰ τὸ βήχα, (ἂς εἶναι γιὰ τὸ βήχα πάντα γλυκὲς εἶναι!) Ἔπειτα εἶναι οἱ Καλόγρηες, ποὺ σοῦ μιλοῦν πάντα γλυκά: «Βγάλε τὴ γλῶσσα σου, μικρέ μου!... δός μου τὸ χέρι σου, παιδάκι μου!» Ἐμένα μἀρέσει νὰ μοῦ μιλοῦν γλυκά, γιατὶ τότε μοῦρχεται νὰ κλαίω· κι' ἅμα μοῦρχεται νὰ κλαίω, ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐτυχής... Καὶ δὲν εἶναι μόνο τὰ γλυκὰ λόγια, εἶναι κι' ἡ περιποίησή. Ἅμα εἶσαι καλύτερα, σοῦ δίνουν ζουμί, κρασί, ἄπ' ὅλα. Ἐγώ, ἀμ' ἄρχισα ἐδῶ νὰ αἰσθάνουμαι ἀδυναμία, ἀπὸ τὴν πεῖνα, χάρηκα. «Θἄρρωστήσω, εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου, κι' ὁ Γαροφόλης θὰ μὲ στείλῃ στὸ Νοσοκομεῖο!» Τὸ κακὸ εἶναι ποὺ δὲν ἀρρώστησα ἀρκετὰ ὥστε νἀνησυχήσῃ ὁ Γαροφόλης· ἔτσι, μὲ κράτησε. Περίεργο πρᾶγμα νἀντέχουμε τόσο ἐμεῖς οἱ δυστυχισμένοι! Τὸ καλὸ πάλι εἶναι ποὺ ὁ Γαροφόλης δὲν ἄφησε τὴ συνήθεια νὰ μὲ ξυλοφορτώνῃ, καὶ μένα ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους. Νά, ἐδῶ κι' ὀχτὼ μέρες, μοῦ κατάφερε μιὰ δυνατὴ μπαστουνιὰ στὸ κεφάλι. Ἔ, αὐτὴ τὴ φορὰ μοῦ φαίνεται πὼς ἡ δουλειά μου ἔγεινε! Τὸ κεφάλι μου εἶναι πρισμένο. Βλέπεις ἐδῶ αὐτὸ τὸ μεγάλο ἄσπρο πρισκάρι; Χθὲς ἔλεγε πὼς ἴσως εἶναι ἀπόστημα. Δὲν ξέρω τί θὰ πῇ καθαυτὸ ἀπόστημα, μ' ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ τὤλλεγε, ἐλπίζω πὼς εἶναι κάτι σοβαρό. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς πονῶ ὑπερβολικά. Αἰσθάνουμαι κάτι σουβλιές, κάτω ἀπ' τὰ μαλλιά μου, χειρότερες ἀπὸ πονόδοντο. Καὶ τὸ κεφάλι μου εἶναι βαρύ λὲς καὶ ζυγίζει ἑκατὸ λίτρες. Ἔχω ζαλάδες, βουή, καὶ τὴ νύχτα, στὸν ὕπνο μου, βογγῶ καὶ φωνάζω. Γι' αὐτό, μοῦ φαίνεται, σὲ δυὸ-τρεῖς ἡμέρες θ' ἀποφασίσῃ νὰ μὲ στείλῃ στὸ Νοσοκομεῖο. Παιδὶ ποὺ φωνάζει, βλέπεις, τὴ νύχτα, ἐνοχλεῖ τοὺς ἄλλους κι' ὁ Γαροφόλης δὲν τοῦ ἀρέσει νὰ τὸν ἐνοχλοῦν. Ἄ, τί εὐτύχημα νὰ μοῦ δώσῃ τέτοια μπαστουνιά! Ἔλα, πές μου τὴν ἀλήθεια... δὲν εἶμαι πολὺ χλωμός;

Μιλῶντας ἔτσι, ἦλθε καὶ στάθηκε μπροστά μου καὶ μὲ κοίταξε κατάμματα. Τώρα πιὰ δὲν εἶχα τοὺς ἴδιους λόγους νὰ σωπάσω· κι' ὅμως δὲν ἐτόλμησα νὰ τοῦ πῶ τί τρομερὴ ἐντύπωση μοῦ ἔκαναν τὰ μεγάλα του φλογερὰ μάτια, τὰ βαθουλά του μάγουλα καὶ τὰ ξέθωρά του χείλια.

— Ναί, τοῦ εἶπα, μοῦ φαίνεσαι ἀρκετὰ ἄρρωστος γιὰ νὰ μπῆς σὲ Νοσοκομεῖο.

— Δόξα σοι ὁ Θεός!

Καὶ μὲ τὸ πόδι του ποὺ σέρνουνταν, δοκίμασε νὰ μοῦ κάμῃ μιὰ ρεβερέντσα. Ἔπειτα, βιαστικά, πῆγε στὸ τραπέζι κι' ἄρχισε νὰ τὸ σκουπίζῃ.

— Ἀρκετὰ μιλήσαμε, εἶπε. Θὰ γυρίσῃ τώρα ὁ Γαροφόλης καὶ δὲ θὰ βρῇ τίποτα ἕτοιμο. Ἀφοῦ μοῦ λὲς πὼς μ' ἔχει κτυπήσει ἀρκετὰ ὥστε νὰ μπῶ στὸ Νοσοκομεῖο, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φάω κι' ἄλλες μπαστουνιές. Αὐτὲς θὰ πήγαιναν χαμένες. Καὶ θὰ μοῦ φαίνουνταν πιὸ σκληρὲς ἀπὸ κεῖνες ποὺ ἔτρωγα ἄλλη φορά. Δὲν ἔχουνε δίκιο, ἀλήθεια, ἐκεῖνοι ποὺ λένε πὼς ὅλα κανεὶς τὰ συνειθίζει;

Ἔτσι μιλῶντας, ὁ Ματτίας τριγύριζε κούτσα-κούτσα τὸ τραπέζι καὶ τοποθετοῦσε πιάτα καὶ μαχαιροπήρουνα. Ἐμέτρησα εἴκοσι πιάτα. Εἴκοσι λοιπὸν παιδιὰ εἶχε ὁ Γαροφόλης στὴν ἐξουσία του· κι' ἐπειδὴ δὲν ἔδλεπα παρὰ δώδεκα κρεββάτια, φαίνεται πὼς θὰ κλάγιαζαν δύο-δύο. Μὰ τί κρεββάτια! σεντόνια τίποτα· μόνο κάτι παλιοκουβέρτες, ποὺ θἀγοράσθηκαν ἀπὸ κανένα σταῦλο, ὅταν δὲν θἄταν πιὰ καλὲς νὰ ζεσταίνουν τἄλογα.

—Ἔτσι, σὰν ἐδῶ, εἶναι παντοῦ; ρώτησα φοβισμένος.

— Παντοῦ, ποῦ;

— Νά, στὰ σπίτια αὐτῶν ποὺ ἔχουν παιδιά.

— Δὲν ξέρω. Δὲν πῆγα ποτέ μου ἄλλοῦ· μόνο σὺ προσπάθησε νὰ πᾷς.

— Μὰ ποῦ;

— Δὲν ξέρω. Μὰ παντοῦ ἄλλοῦ θὰ εἶναι βέβαιὰ καλύτερα ἀπὸ ἐδῶ.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΛΙΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ ΤΟΥ ΘΟΥΡΙΓΚΟΥ

Μιὰ μέρα ποὺ ὁ ἄρχοντας Γουλιέλμος, δούκας τοῦ Θουρίγκου, κυνηγοῦσε ἀρκοῦδες στὰ δάση τῆς ἡγεμονίας του, ἔξαφνα, στὴ θέρμη τοῦ κυνηγιοῦ, ἔχασε τὴ συντροφιά του κι' ἀποπλανήθηκε. Ἡ νύχτα πλάκωνε· κουρασμένος καὶ πεινασμένος, ἔψαχνε ὁλόγυρα νὰ βρῇ ἕνα κατάλυμα νὰ περάσῃ τὴ νύχτα του, ὅταν διέκρινε ἕνα μικρὸ φῶς νὰ λάμπῃ μακριά.

Προχώρησε πρὸς τὸ φῶς γρήγορα, ὅσο τὸν ἄφιναν ἡ κούρασή του καὶ τἄγρια βάτα ποὺ τοῦκλειναν τὸ δρόμο, καὶ σὲ λίγο ἔφτασε σὲ μιὰ μισογκρεμισμένη καλύβα· κεῖ μέσα ζοῦσε μιὰ γρηὰ μὲ τὴν ἀγελάδα της κι' ἕνα γουρουνάκι.

Χωρὶς νὰ φανερωθῇ, τῆς ζήτησε φαΐ καὶ κατάλυμα.

—Μονάχα ξερὸ ψωμί, μαῦρο, καὶ γάλα ἀπ'τὴν ἀγελάδα μου, φρέσκο, μπορῶ νὰ σοῦ δώσω, εἶπε ἡ γρηά, καὶ γιὰ τὸν ὕπνο ἕν' ἀχερένιο στρῶμα. Πιστεύω πὼς θὰ μείνῃς εὐχαριστημένος...

—Πολύ, ἀπάντησε ὁ ἄρχοντας, μὰ γλήγορα, δός μου τὸ γάλα καὶ πεινῶ!

Ἡ γρηὰ ἔτρεξε ὅσο γρηγορώτερα μποροῦσε καὶ σὲ λίγο τοῦ ἔφερε μιὰ κούπα γεμάτη γάλα καί, κρατῶντας τη μὲ τὰ δυὸ της χέρια, τοῦ τὴν ἔδωσε.

— Καλά, μ' ἀπὸ ποῦ θὰ πιάσω γὼ τὴν κούπα; γιατὶ νὰ μὴν ἔχῃ χερούλι;

— Ἀλήθεια, ἄρχοντά μου, δίκιο ἔχεις, συχώρεσέ με! εἶμαι τόσο φτωχή!..

Ἀπίθωσε τὴν κούπα κατὰ γῆς—μήτε τραπέζι δὲ βρίσκουνταν γύρω—κι' ὁ περήφανος ἄρχοντας ἀναγκάστηκε νὰ καμπουριάσῃ γιὰ νὰ πάρῃ νὰ πιῇ γάλα.

Τὸ ἄλλο πρωί, φεύγοντας, τῆς ἔδωκε ἕνα χρυσὸ νόμισμα γιὰ τὴ φιλοξενία καί, μισο-δυσαρεστημένος, μισο-εὐχαριστημένος, τῆς εἶπε:

— Ἀπ' αὐτὰ ποὺ σοῦ δίνω, κράτησε λίγα ν' ἀγοράσῃς μιὰ κούπα μ' ἕνα χεράκι, νὰ μπορῶ νὰ τὴν πιάνω χωρὶς νὰ σκύβω.

Κι' ὅταν σὲ λίγο ἀκούστηκαν τὰ κέρατα τῶν συντρόφων του ποὺ τὸν ζητοῦσαν, τὴν ἀποχαιρέτησε καὶ κατώρθωσε νὰ βρῇ τὸ δρόμο του. Σημάδεψε ὅμως καλὰ τὸ μέρος ποὺ βρισκότανε ἡ καλύβα.

Σὲ λίγο καιρὸ ξαναγύρισε.

— Λοιπόν, μπορεῖς πάλι νὰ μοῦ δώσῃς λίγο γάλα;

— Βέβαια, κι' αὐτὴ τὴ φορά, ἡ κούπα μου ἔχει χεράκι!

Πραγματικῶς, τὸ γάλα ἦλθε μέσα σὲ μιὰ κούπα μ' ἕνα χεράκι. Νὰ πάρῃ ἡ ὀργὴ ὅμως! Ἀπ' αὐτὸ ἴσα-ἴσα τὸ χεράκι τὴν κρατοῦσε ἡ γρηά!

Καὶ πάλι ἀναγκάστηκε αὐτὴ ν' ἀκουμπήσῃ στὸ χῶμα τὴν κούπα, καὶ πάλι ἔσκυψε ὁ ἄρχοντας νὰ τὴν πιάσῃ.

— Ἄκουσε, τῆς λέει, θυμωμένος· πάρε ἀκόμα αὐτὸ τὸ νόμισμα καὶ κοίταξε ν' ἀγοράσῃς μιὰ κούπα μὲ δυὸ αὐτιά.

Μῆνες καὶ μῆνες πέρασαν γιὰ νὰ ξαναπεράσῃ ἀπὸ ἐκεῖ. Στὸ μεταξὺ εἶχε ἐκστρατέψει ἐναντίον ἑνὸς λαοῦ ποὺ ρήμαζε τὴ χώρα του.

Μιὰ μέρα τέλος ἀνέβαινε πάλι τὰ βουνὰ τοῦ Θουρίγκου. Κεῖ βρῆκε τὴν καλύβα πιὸ γκρεμισμένη καὶ τὴ γρηὰ πιὸ γερασμένη. Στὸ δρόμο σκεφτότανε μὲ κακία: νὰ δοῦμε τώρα, θὰ μοῦχῃ αὐτὴ ἡ γρηὰ τὴν κούπα μὲ τὰ δυὸ αὐτιά;

Ἡ καλὴ γρηούλα δὲν τὸν κατάλαβε ἀμέσως. Τὸ φῶς της εἶχε ἀδυνατίσει. Ἀλλὰ μόλις ἄκουσε τὴ φωνή του, τὸν γνώρισε κι' εἶπε:

— Μάλιστα, ἄρχοντά μου, θὰ δῆς τώρα.

Πῆρε μὲ χέρια τρεμάμενα τὴν καινούρια κούπα, τοποθετημένη ψηλὰ στὸ ράφι, τὴν γέμισε γάλα ζεστό, τὴν ἔφερε μὲ κλονισμένα βήματα καί, στὴν ἀδυναμία της, κρατώντας τη... κι' ἀπ' τὰ δυὸ χέρια, νὰ μὴν πέσῃ καὶ σπάσῃ!

—Ἄχ! κακόγρηα, πάλι θὰ μὲ κάνῃς νὰ σκύψω!

— Ἔχεις δίκηο, ἄρχοντά μου, ἔχεις δίκιο! μὰ τί νὰ κάνω ἡ κακομοίρα ποὺ παραγέρασα καὶ μοῦρχεται βαρειά;

— Καὶ πῶς θὰ τὴν πιάσω ἐγώ; Ἄλλη μιὰ φορά, βάλ'την κάτω, εἶπε ὁ περήφανος ἄρχοντας, νὰ σκύψω· ἀλλὰ πιστεύω νὰ εἶναι ἡ τελευταία· νά, πάρε περισσότερα χρήματα. Θὰ χρειαστῇ νὰ παραγγείλῃς μιὰ κούπα μὲ τρία αὐτιά, καὶ δὲ βρίσκονται ἔτσι εὔκολα τέτοιου εἴδους κοῦπες!

Κι' ἡ γριούλα ἀκολούθησε πιστὰ τὴ διαταγή. Μὰ ὅταν τὸν ἄλλο χρόνο τὴν ἐπισκέφτηκε ὁ ἄρχοντας, ἐκείνη ἦτάν ἀκόμα πιὸ ἀδυνατισμένη, σχεδὸν τυφλή, κι' ἡ καλύβα πιὸ ρημαγμένη. Ὁ ἄρχοντας περίεργος, κοιτοῦσε νὰ δῇ πῶς θὰ τοῦ δώσῃ το γάλα. Κατάρα! Ἡ γριὰ κρατοῦσε τὴν κούπα ἀπὸ τὰ δυὸ χέρια, μὰ τὸ τρίτο ἦταν γυρισμένο πρὸς τὸ στῆθός της!

— Πάλι ἡ ἴδια ἱστορία, φώναξε θυμωμένος ὁ ἄρχοντας! Βάλ' την πάλι κάτω καὶ τὴν ἄλλη φορὰ θέλω νἄχῃς κούπα μὲ τέσσαρα χέρια.

Μὰ στὸ ξαναγύρισμά του, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μῆνες, δὲν βγῆκε ἡ καλὴ γριούλα νὰ τὸν προϋπαντήσῃ. Σκοτάδι βασιλεύει στὴν καλύβα. Προχώρησε μέσα ὅταν εἶδε—ἀλλοίμονο! — τὴν καλὴ γριούλα νεκρή, παγωμένη, σφίγγοντας στ' ἄσαρκα χέρια της μιὰ κούπα μὲ τέσσερα χέρια! Ἡ κακομοίρα εἶχε πεθάνει προσμένοντάς τον...

Λοιπόν, γιὰ νὰ πιῇ γάλα ὁ ἄρχοντας, ἀναγκάστηκε νὰ γονατίσῃ ὁ ἴδιος καὶ ν' ἁρμέξῃ τὴν ἀγελάδα.

Σκεπτόμενος ὅμως τὴν ἱστορία αὐτῶν τῶν πέντε δοχείων, ποὺ καθένα εἶχε κι' ἕνα χέρι παραπάνω, βρῆκε ἕνα μεγάλο νόμο τῆς ζωῆς:

«Σίγουρα, μουρμούρισε, δίκαιος ὁ Θεός, θέλει κάθε ἄνθρωπος νὰ σκύβῃ γιὰ νὰ βρίσκῃ αὐτὸ ποὺ τοῦ χρειάζεται στὸν κόσμο». Κι' ἀπὸ τότε τὸν ἔβλεπαν συχνότερα νὰ σκύβῃ πρὸς τὴ γῆ...

(Παράφρασις) **ΦΟΙΒΟΣ ΛΑΡΑΣ**

ΤΟ ΦΙΔΙ ΤΗΣ ΡΗΝΟΥΛΑΣ

Ἂν σᾶς ρωτοῦσα, σὰν τί σπουδαῖο μπορεῖ νὰ κάνῃ ἕνα κορίτσάκι; δύο χρονῶν, βέβαια ὅλοι θἀπορούσατε:

— Δυὸ χρονῶν κορίτσάκι; μὰ τίποτα! Μὴ θέλεις νὰ πῇς δώδεκα; Γιατὶ δώδεκα χρονῶν κορίτσι, μάλιστα! μπορεῖ νὰ κάνῃ πολλὰ πράγματα. Μπορεῖ ἄξαφνα νὰ 'ναι πρώτη στὸ σχολεῖο, μπορεῖ νὰ βραβεύθηκε σὲ διαγωνισμό, μπορεῖ νὰ στερήθηκε κάποτε τὸ γλυκό της γιὰ νὰ τὸ δώσῃ σὲ κάποιο φτωχόπαιδο, ἢ μπορεῖ ἐξαίρετα νὰ 'ναι περίφημη νοικοκυρούλα καὶ χίλια δυὸ ἄλλα.

— Καλὰ αὐτά, μὰ 'γὼ δὲν ἔσφαλα. Γιὰ δυὸ χρονῶν κορίτσι σᾶς ρωτῶ.

— Δυό! Ἐπιμένεις; Μὰ τί ἄλλο ἀπὸ νὰ μπουσουλίζῃ, νὰ γυρεύῃ ἀγκαλιά, νὰ δέχεται φιλιὰ καὶ χάδια καὶ τὸ πολὺ-πολὺ νὰ λέῃ κανένα λογάκι;

—Κι' ὅμως ἡ Ρηνούλα, ποὺ ἀκόμη δὲν ἔχει στρογγυλὰ τὰ δυό της χρονάκια, μπόρεσε κάτι τόσο σπουδαῖο, ποὺ δύσκολα θὰ τὸ κατώρθωνε καὶ μεγάλος.

— Σὰν τί;

— Νὰ σᾶς τὸ πῶ, γιατί ποτὲ δὲ θὰ τὸ βρίσκατε μόνοι σας. Ἡ Ρηνούλα μπόρεσε νὰ δώσῃ μιὰ μεγάλη χαρὰ 'ς ἕνα φτωχὸ κοριτσάκι ὀκτὼ χρονῶν καὶ κατάφερε προσωρινὰ νὰ τὸ κάμῃ εὐτυχισμένο.

— Τέτοιο θαῦμα! ἀλήθεια;...

— Ναί, σᾶς τὸ βεβαιώνω, γιατὶ τὸ εἶδα. Ἂς τὸ διηγηθῶ λοιπόν.

Ἡ μάμμα καὶ ἡ θείτσα τῆς Ρηνούλας, ἕτοιμες πιὰ νὰ φύγουν, φιλοῦσαν ὁλόθερμα τὰ παιδάκια τῆς κυρίας ποὺ τὶς φιλοξενοῦσε καὶ τοὺς χάριζαν διάφορα μικροπραγματάκια. Αὐτὴ τὴ σκηνὴ τὴν παρακολουθοῦσε μὲ ζήλειας πίκρα ἡ φτωχὴ Σταμάτα καὶ τὰ ματάκια της βούρκωναν στὴ σκέψη, πῶς αὐτὴ κανένας ποτὲ δὲν τὴ φιλοῦσε, οὔτε τῆς χάριζε τίποτα μὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴν ἔμοιαζε ἐλεημοσύνη.

Μὰ ἦλθε κι' ἡ σειρὰ τῆς Ρηνούλας νὰ χαιρετήσῃ. Ἄρχισε ἀπὸ τὶς μεγάλες, ὅπως τὴν ὠφέλησε ἡ μαμμά της, κι' ὕστερα προχώρησε στὰ παιδιά. Ἀφοῦ φίλησε πιὰ καὶ τοῦ τελευταίου παιδιοῦ τὸ χεράκι καὶ τοῦ 'πε: «Καλημέλα», τῆς λένε: «Πᾶμε τώρα». Ἡ Ρηνούλα κοίταξε μιὰ στιγμὴ τὴ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΦΕΨΑΛΑ

Ξεκίνησα νὰ βρῶ τὸ Ἐλδοράδο τῶν ὀνείρων μου καὶ τράβηξα στὴ στενωπὸν ἀνήσυχος. Καὶ ἔχασα τὸ δρόμο μου—ἀνίδεος ἐγώ—καὶ βρέθηκα, τὸ θυμοῦμαι ἀνατριχιάζοντας, στὴ χαράδρα ἀπὸ τὶς πολλὲς φωνὲς ποὺ πήγαινε ἐκεῖ ποὺ τὸ φεγγάρι ἄπλωνε τό φῶς του,σὲ μέρη ἀνέγνωρα, μέρη ποὺ κρύβανε μυστήρια, καὶ ἦταν ὅπου κατοῦσες ἄσπρο ἕνα πρᾶγμα ποὺ σοῦ ἔφερνε δέος ἀμέτρητη, στὴ γεύση του. Πόσες φορὲς φοβήθηκα καὶ πῆγα νὰ γυρίσω πίσω ἀναποφάσιστος. Τράβηξα μὲ κόπον ὡς τόσο, ζητώντας καμμιὰ πηγὴν ἀπόκρυφη, γιὰ νὰ σβύσω τὴ δίψα ποὺ μὲ βασάνιζε. Νὰ γυρίσω πίσω στὴ χαράδρα φοβούμουνα. Καὶ σὰν ἄφισα πίσω μου ἕνα κάμπο κι' ἑκαβαλλίκεψα μιὰ ράχη, ποὺ δὲν μάφινε νὰ δῶ ἀπατηλὸ ἕνα θέαμα ποὺ εἶδανε κατόπι τὰ μάτια μου—ἡ πρώτη μου ἐντύπωση—,ταράχτηκα κι' ἔμενα στὴ θέση ἐκείνη ἀπαράλλαχτα ὅπως στέκετ' ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἀπροσδόκητα τοῦ ἔρχεται ἡ εἴδηση κάποιας μεγάλης συμφορᾶς ἢ κάποιας μεγάλης εὐτυχίας κι' ἀρχίζει λίγο λίγο νὰ βλέπῃ καθαρώτερα τὰ πράγματα..

Ἤτανε τόσο πολὺ ὤμορφη ἐκείνη ποὺ ἔβλεπα, καὶ ἀπὸ τὸ πολὺ ἀκόμα περισσότερο, τὴν ὥρα ἐκείνη ποὺ τὸ φεγγάρι μιὰ δυνέντρα ἤθελε νὰ πέσει κάτου σε μιὰ πριναροσκεπασμένη ἀνευρούσα(1) σταματημένη ἐκεῖ κοντὰ ἡ λεκάνα ἐκείνη ποὺ ἐξουσίαζε ὅλες τὶς χώρες, ὅλες τὶς γενιές, ὅλους τοὺς καιροὺς κι' ὅλους τοὺς τόπους. Καὶ ἀγνάντευε μακρύτερ' ἀπὸ τἀγνωστο, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ μὴ χάσῃ τὰ βήματά του, μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς της παρακολουθώντας τὴν πορεία του.—Τὴν πηγὴν τὸ εὐχαριστο γασγασιό, (2) ποὺ ὁ ἦχός του ὁ ἀπόκοσμος ἔφτανε ὡς τὸ κέντρο τοῦ στοχασμοῦ σου, σόλην ἐκείνη τὴ φιδωτὴ γραμμὴ ποὺ σχημάτιζε τραβώντας σὲ μέρη χαμηλότερα, σὲ μι' ἀπύθμενη λίμνη, πίσω ἀπὸ τὰ δάση, καθὼς μοῦπανε μετὰ πνεύματα ὁλοδύναμα, ἔκανε τὴ σκέψη σοῦ ἀπότολμη καὶ σοῦ ἔφερνε μέσα σου μιὰν ἐπανάσταση ἀκατάσχετη.

Τραβῆχτηκα ἐκεῖ μὲ κόπο καὶ μὲ θάμπωσεν ἡ καλωσύνη της ποὺ τῆς ἔδινε μιὰν αἴγλην ἀσυνείθιστη στὸ πρόσωπό της. Καὶ τόλμησα νἀγγίξω τὴν ψυχή της. Καὶ δὲν θυμοῦμαι νὰ ἄκουσα τὰ λόγια της.

Τὴν ὥρα ἐκείνη ποὺ ὁ νοῦς σου μπορεῖ νὰ βάλῃ ὅ,τι θέλει ἂν ἀνεμοφύσημα μοῦ χάλασε τὸν πύργο μου ποὺ τὸν εἶχανε χτίσει ἀκούραστες τόσο καιρὸν οἱ ἐλπίδες μου.—Τὸ νερὸ τῆς πηγῆς,—ἀλλοίμονο !—σοῦ ἔφερνε κι' ἐκεῖνο μιὰ δίψα ἀμέτρητη στὴ γεύση του....

Μαχαβαράτα

ΣΤΗ ΜΑΝΝΑ ΜΟΥ

Μοναχικὰ κ' ἀθόρυβα σ'ἐθρήνησα στὴν ἐρημὴ σου μέσα καμαρούλα κι' ἀργόσταξε τὸ δάκρυ ἀπὸ τὰ [μάτια μου
σὰν ἄπ' ἄνθους μαγιάτικη δρο- [σούλα.

Ἀχνὸ τὸ φῶς ξεχύνεται τριγύρω [μου
ἀχνό, καὶ ἡ θύμηση σὰν σὲ πανά- [ριο ἄτι,
πάλι σὲ ξαναφέρνει μπρός μου ἀ- [σπρόντυτη
καὶ στὴ ματιά σου κάτι ξεχωρίζω, [κάτι
Σὰν κλάμα ἀπὸ λαχτάρα, σὰν πα- [ράπονο,
σὰν πόθο στὴ ζωὴ ποὺ εἶχε γορ- [γὰ στερέψει·
ὦ ! μάννα, εἰκόνα ὠμορφιᾶς ἀσύ- [γκριτης
ἀπ' τὴν ἀγάπη σου κανεὶς δὲ θὰ [μοῦ κλέψει

Καὶ ἀκόμα στὴ στιγμὴ τὴν ὕστερη λαχταρισιὰ τὰ μάτια μου θὰ [κλοῦνε,
ἂν ἤξεραν,γλυκειὰ μαννούλα μου, πῶς σένα στὸ ταξεῖδι τους θὰ [δοῦνε.

Ἀπιτλοφόρηση

Η ΧΑΡΑ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

Τώρα μὲ τὴ φρυσκοδενδριά, κάθε πρωὶ τρέχω νὰ 'δῶ μήπως ἤρθαν ἐκεῖνοι ποὺ περιμένω· μὰ πάντα μένω μὲ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν κρυφὴ χαρά.

Ἐ, δὲν μπορεῖ παρὰ πολλὰ νὰ μᾶς συνδέουν, γιὰ νὰ γοιώθω ἔτσι τὸν χωρισμό τους.

Οἱ φίλοι μου αὐτοί, ποὺ πρὶν ἀκόμη ξυπνήσω ἄκουγα τὴ γλυκειά τους φωνὴ νὰ μοῦ λέῃ τὸ «καλὴ - μέρα», ἴσως μ'ἔχουν ἀπολησμονήσει, ἴσως καὶ νὰ μὴν εἶχαν ἰδέα γιὰ τὴν φιλία αὐτὴ καὶ νὰ τὴν πλάθω μόνος ἀπ' τὴν πολλή μου ἀγάπη. Τὸ παράξενο εἶναι ποὺ δὲ μοιάζουμε καθόλου!

Ἐκεῖνοι πετᾶνε. Ἐγὼ δὲν μπορῶ οὔτε μέτρα νὰ ξεκολλήσω ἀπ' τὴ γῆ. Αὐτοὶ ζοῦν ξέγνοιαστοι καὶ χαίρουνται τὴν εὐτυχία τους, μὰ ἐγὼ παραδέρνω στοῦ κόσμου τὴν παλαίστρα.

Θὶ θυμηθήκατε, πιστεύω, τώρα τ' ἀθῶα χελιδόνια, τὰ κάλοκτισμένα σπιτάκια τους σὲ κάθε κώχη καὶ γωνιὰ καὶ τὰ χαρούμενα ξεφωνητὰ ποὺ ρίχνουν κάθε πρωΐ, χαιρετῶντας τὴν Αὐγή.

Ἡ φαμίλια ποὺ μοῦ θυμίζει ἀξέχαστες στιγμές, ζοῦσε ἀντίκρυ στὸ παραθυρό μου, μέσα σ' ἕνα ἰδιόκτητο καλαθάκι, ριζωμένο στὴν κώχη τ' ἀπέναντι μπαλκονιοῦ. Κάθε πρωΐ τἄβλεπα τὰ ὠραῖα χελιδόνια καὶ χαιρόμουνα. Ὅλες μου τὶς στενοχώριες τὶς κοσκίνιζα σὲ κάθε μας ἀντίκρυσμα καὶ τὸ κελαΐδημά τους μ' ἔκανε νὰ ξεχνῶ κάθε μου πίκρα.

Γι' αὐτὸ προσμένω μὲ τόσο πόθο τ' ἀγαπημένα μου πουλιά, ποὺ τἄδωξε τόσο σκληρὰ ἡ βαρυχειμωνιά.

Κυανόλευκο Λάβαρο

ΤΟ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ 17ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΤΩΝ ΦΡΟΝΙΜΩΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ...

[Ἠλεκτρογραμμόδια]

Πρόσωπα: Νιντῆς καὶ Ὑπάλληλος Σιδηροδρόμου.

Σκηνὴ α'.

(*Χειμῶνας· ἔξω βρέχει.*)

Νιντῆς, (*ξυπνῶντας*). Ἄ α α ! (*χασμουριέται*) : Τί ὥρα νἆναι ; (*κυττάζει τὸ ρολόϊ τοῦ τοίχου*) Ἑπτά. Ἀλήθεια, δὲν ρώτησα τί ὥρα φεύγει τὸ τραῖνο. Πιστεύω ὅμως, στὶς ἐννέα. Ἔχω καιρὸ νὰ ἑτοιμάσω τὰ ροῦχά μου καὶ νὰ πεταχτῶ στοῦ Γιώργου, νὰ δανειστῶ τὴ βαλίτζα του γιὰ δεκαπέντε μέρες ποὺ θὰ περάσω μὲ τοὺς γονεῖς μου. (*Σηκώνεται σιγὰ-σιγά, μὲ τὸ νυχτικό.*) Ἄ α α ! (*Φωνὴ ἀπέξω : «Ἐφημερίδες ! · Τρέχει στὸ παράθυρα :*) Λούστρο, μιὰ ἐφημερίδα! Ἀλήθεια, τί ὥρα φεύγει τὸ τραῖνο τῆς Πελοποννήσου ; (*Ἡ φωνή: «στὶς ἑπτάμισυ»*). Ὦ συφορά μου, δὲν προφταίνω ! Περίμενε, σύ, νὰ πῆς τὰ ροῦχα μου στὸ σταθμό. Γιὰ βαλίτζα οὔτε λόγος! Ἂς τὰ κάνω ὅλα μαζί ἕνα μπόγο ! (*Τὰ σωριάζει ὅλα μαζὶ καὶ τὰ δένει. Πρὸς τὰ ἔξω:*) νἀλοῦστρο,πάρ' κατ'Ἐγὼ ἀντιθυθῶ.Ποῦν' τὰ ροῦχά μου; (*φράχνει λίγην ὥρα γύρω του :*) Ἶ ι ι ! θὰ τἄβαλα στὸ μπόγο, μαζὶ μὲ τὸ καπέλλο! (*τρέχει στὸ παράθυρα*) Λούστρο ! . . . Πάει ... οὔτε φαίνεται! Τώρα τί νὰ κάνω; (*Σκέπτεται λίγα λεπτὰ ἔξαφνα*) Τὸ τραῖνο φεύγει κι' ἐγὼ σκέπτομαι ; ! Ἂς φορέσω ὅ,τι βρῶ ! (*Ψάχνει σ'ἕνα κουλάπι:*) νὰ ἕνα φράκο,πούβαλα τὶς ἀποκρηές, ἕνα πανταλόνι λινό, κι' ἕνα φέσι. Θέλοντας καὶ μή, τὰ φοράω! (*Τὰ φοράει καὶ φεύγει τρέχοντας*).

Σκηνὴ β'.

(*Στὸ Σταθμό. Ὁ Νιντῆς, καταφθάνει ἀποκρηάτικος:*) Σὲ παρακαλῶ, ποῦναι τὸ τραῖνο τῆς Κορίνθου;

Ὁ ὑπάλληλος, τὸν κυττάζει καλὰ-καλά) Καλὲ αὐτὸς σίγουρα εἶναι τρελλός! Δὲ; γνύσιμο, χειμῶνα καιρό! (*Στὸ Νιντῆ :*) Πιδί μου, τὸ τραῖνο ἔφυγε πρὸ μισῆς ὥρας.

Νιντῆς.—Πωπωπό ! συμφορὰ ποῦπαθα ! (*Τὰ παιδιά, παίρνοντάς τον γιὰ τρελλό, τὸν περικυκλώνουν κι' ἀρχίζουν νὰ τὸν πειράζουν. Ὁ Νιντῆς φεύγει, ἐνῶ ἀκούεται νὰ φωνάζῃ:*) Ἀλλοίμονό μου ! Πᾶν οἱ διασκεδάσεις ποὺ θἄκανα στὴν ἐξοχή! Κι' ὅλα αὐτά, ἐξ αἰτίας τοῦ τραίνου. Δὲν ἔφευγε ἀργότερα;! Ἄχ, κακὲ σιδηρόδρομε !

Τραγόδι τῆς Λευτεριᾶς

ΒΑΛΑΝΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΑΜΙ

Εἶχαν γεννηθῆ κοντά, ἡ βαλανιδιὰ καὶ τὸ καλάμι· αὐτὴ δυνατή, ψηλή, περήφανη, ἐκεῖνο λιανό, ἀδύνατο, εὐλύγιστο.

— Σὲ τίποτα δὲν ὑποχωρῶ. ἔλεγε μὲ λόγια προκλητικὰ ἡ βαλανιδιά, γιατ' εἶμαι δυνατὴ, πολὺ δυνατή!

Τὸ καλάμι δὲν ἔλεγε τίποτα, παρὰ μόνο ἄκουε κὰ περήφανα λόγια της. Σὲ λίγο ἄρχισε νὰ φυσᾷ ὁ ἀέρας. Ἡ βαλανιδιὰ στεκότανε ἀταραχη καὶ προκλητική, σὰ νὰ περιφρονοῦσε τὴ δύναμη τοῦ ἀέρα, τὸ δὲ καλάμι ποὺ αἰσθανότανε τὴν ἀδύναμιά του, ἔγερνε πότ' ἐδῶ καὶ πότ' ἐκεῖ,χωρὶς κανένα φόβο μὴ ἀπάσῃ. Ὁ ἀέρας θύμωσε γιὰ τὴν περηφάνεια τῆς βαλανιδιᾶς καὶ σὲ λίγο ἄρχισε νὰ φυσᾷ πολὺ δυνατώτερα. Στὴ μεγάλη δύναμή του, ἡ βαλανιδιὰ δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῆ κ' ἔπειτ' ἀπὸ λίγο ἔγειρε στὴ γῆ, χωρὶς πλέον νὰ μπορῇ νὰ σηκωθῆ πάλι· τὸ ταπεινὸ ὅμως κι' ἀδύνατο καλάμι δὲν ἔπαθε τίποτε.

(Μίμησις)

Φλάμπουρο τῆς Λευτεριᾶς

Η ΚΟΥΝΙΑ

Εἴχαμε πάει ἀπὸ τὸ πρωΐ στὸ χωριό, καὶ γιὰ νὰ μᾶς περάσῃ ἡ ὥρα, ἀποφασίσαμε νὰ δέσουμε κούνια 'ς ἕνα δένδρο. Κόψαμε ἕνα σχοινὶ παλιό, ὄχι καὶ πολὺ στερεό, καὶ τὸ δέσαμε.

Ἐμαλώναμε ὅμως μὲ τὴν ἀδελφή μου, ποιὰ νὰ πρωταρχίσῃ ἐγὼ ἤθελα πρώτη· αὐτὴ μοῦ ἔλεγε: «ὄχι, σὰν μεγαλύτερη πρέπει ἐγώ». Καὶ στὸ τέλος ὑπεχώρησα. Τὴν κουνοῦσα γιὰ κάμποση ὥρα καὶ θύμωνα γιατί δὲν κατέβαινε ἀκόμη, ὅταν ἄκουσ κάτι νὰ τρίζῃ κτὶ... ὦς νὰ πῶ ἄλφα, βλέπω τὴν ἀδελφή μου πεσμένη χάμου, νὰ τρίβῃ τὰ νεφρά της ! Εὐτυχῶς δὲν ἐκτύπησε δυνατά. Ἐγώ, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τῆς ἔλεγα: «Καλὰ νὰ πάθῃς, γιατὶ δὲν μὲ ἄφινες ἐμὲ νὰ κουνηθῶ πρώτη»· ἀπὸ τὸ ἄλλο ὅμως εὐχαριστοῦσα τὸ Θεό, γιατὶ ἂν ἔπεφτα ἐγώ, σίγουρα θὰ ἔσπαζα τὰ μοῦτρα μου. Κάνω τόσο ἄσχημα πεσίματα ! *Νόρα*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Πῶς, Λιλή ; Ἔραγες ὅλα τὰ γλυκίσματα ποὺ ἦταν στὸ πιάτο;

—Ναί, μαμμά.

—Καὶ τί σοῦ ἀξίζει τώρα γι' αὐτή σου τὴ λαιμαργία ;

—Ὦ, μαμμά! Πολὺ νερό, γιατὶ μοῦ ἔκαμαν μιὰ δίψα !..

Ἐσταλμένη ὑπὸ τῆς Νόρας

***

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης ὑπηρέτης.

—Μὰ τί κατάστασις εἶναι αὐτή, Κουφιοκεφαλάκη ; Τώρα ποὺ

θὰ φύγῃς, ἔβγαλες ἔξω ὅλα σου τὰ ἐλαττώματα ;

—Τὸ κάνω ἐπίτηδες, κυρία. Γιατὶ ἀλλοιώτικα θὰ μὲ θυμώσατε καὶ θὰ λυπᾶσθε.

Ἐσταλμένη ὑπὸ τῆς Γοργῆς Ψαροπούλας

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ὁ συνδεδεμένος τὴν λύσιν μὲ 10 λεπτὰ θὰ λάβῃ ἀπλῶς μέρος εἰς τὴν Κλῆρωσιν. Ἐὰν θέλῃ νὰ δημοσιευθῇ καὶ τὸ ὀνομά του εἰς τοὺς Λύτας, πρέπει νὰ ἐπιπλέον λεπτὰ 25 εἰς γραμματόσημον.

α'.) **Παίγνιον**

Ἐσταλμένη ὑπὸ τῆς Γοργῆς Ψαροπούλας

		ΤΑ		
	ΔΟΝ	ΦΑ	ΔΟΝ	
ΓΑ	ΡΙ	ΦΥΛ	ΡΥ	ΓΑ
	ΤΡΙ	ΑΝ	ΜΑΡ	
		ΤΑ		

Τέσσαρα κοινὰ ἄνθη.

β') **Γρῖφος**

Ἐσταλμένη ἀπὸ τὸ Φλόρα τοῦ Λεβάντε

βου
βου βου
βου τὴν Θεῖαν / Ν ἂν
βου βου
βου

γ'.) **Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς**

Ἐσταλμένη ὑπὸ τοῦ Ψωριδέως

Syz - bns - ls - ns - pr - ls - trs

Λύσεις τοῦ 24ου φύλλου

α'.) Ξέρξης, Ἀρταξέρξης, Κύρος, Δαρεῖος. — β'.) Τοπ-τοπι. — γ'.) Datte (manDAT TB...)

182 ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῆς Γ' Τριμηνίας τοῦ 1919, ἤτοι ὅσων θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου.

Κατ' ἔτος γίνονται τέσσαρες Διαγωνισμοὶ Λύσεων, δηλαδὴ ἕνας κάθε τριμηνίαν. Ἑπομένως σήμερον ἀρχίζει ὁ τρίτος τῆς τριμηνίας Ἰουνίου - Αὐγούστου.

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθοῦν, ὀφείλουν νὰ προμηθευθοῦν πρῶτα χάρτην τῶν λύσεων. Θὰ στείλουν Ἰδραχμὴν καὶ θὰ λάβουν 13 φύλλα τοιούτου χάρτου, ὅσα ἀρκοῦν διὰ μίαν τριμηνίαν.

Δωρεὰν λαμβάνουν μέρος ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1919. Οἱ λοιποὶ συνδρομηταὶ καὶ ἀδελφια των **πρέπει** νὰ συνοδεύουν κάθε φυλλάδιον τῶν λύσεις μὲ **δεκάλεπτον** γόμισμα ἢ γραμματόσημον, οἱ δὲ ἀγοραστὰ μὲ **εἰκοσάλεπτον**.

Ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ εἰς τὸ Δ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ. Βραβεῖα ἀπονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα δι' ὅλους τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα θὰ ἰδῆτε εἰς τὸ ς' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ, παράγραφος 2, ἐδάφιον α', β' καὶ γ'.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΩΡΕΑΝ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

ὁ ὁποῖος ἐδημοσιεύθη εἰς τὰ τέσσαρα πρῶτα φυλλάδια, ἐτυπώθη καὶ χωριστὰ καὶ πωλεῖται εἰς τὸ Γραφεῖον μας λεπτὰ 30. (Ταχυδρομικῶς, λεπτὰ 35.)

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἤδη ἡ συνδρομή, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις καμμία καθυστέρησις δὲν ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔργον μας.

Οἱ ἐν *Αἰγύπτῳ* καὶ *Κύπρῳ* Συνδρομηταὶ εἰμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Τραπέζης Ἀθηνῶν ἢ Τραπέζης τῆς Ἀνατολῆς διὰ διατακτικῆς τῶν ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων των.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, τὴν 28 Μαΐου 1919.

Στερεότυπον : Λὸν ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποὺ εὐκολα βρίσκει καθένας τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν λύσιν 'στὸν «Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ», ἁμα τὸν διαβάσῃ προσεκτικά.

Τί καιρός, τί καιρός ! 28 Μαΐου, ἡ ὥρα 6 μ. μ. καὶ πρέπει νἀνάψω τὸ φῶς γιὰ νὰ σᾶς γράψω, γιατὶ ὁ οὐρανὸς εἶναι μαῦρος ἀπὸ σύννεφα ! Καὶ βρέχει, καὶ φυσᾷ ἀέρας. . . Καλέ, μὴν ἔρχεται, μετὰ τὴν ἀνοιξη, χειμῶνας ;

Φτωχὸ Χαμομηλάκι, αὐτὸ ποὺ εἴπαμε εἶχε συμβῆ : Ἡ Συλλογή σου ἦταν μπερδεμένη μὲ ταῦ ἀδελφοῦ σου καὶ δὲν τὸ ἐπρόσεξα στὸν πρῶτο γύρο. Γι' αὐτό, σήμερα ποὺ τὴν ἀνακάλυψα, σοῦ - δημοσιεύω δύο 'Ασκήσεις ' ἀντὶ μιᾶς, γιὰ νὰ εἶσαι ἴσα-ἴσα μὲ τοὺς ἄλλους.

"Ὄχι, *Οὐράνιε Θόλε*, ἡ κωμῳδία «Ὁ Πέσσας ἄντρας» δὲν εἶναι γιὰ παιδιά. Εἶναι μιὰ χαριτωμένη γαλλικὴ κωμῳδία, ποὺ τὴν διεσκεύασε ὁ κ. Ξενόπουλος καὶ ποὺ τὴν παίζει ἀμίμητα ὁ Πλέσσας, ἀλλὰ . . . γιὰ μεγάλους. Κρύψε τὴν ὄρεξή σου νὰ πᾷς, ὅταν θὰ παιχθοῦν οἱ «Φοιτηταί».

Μὰ εἶστε θαυμάσιος στὰ σορίσματα, *Φλάμπουρο τῆς Λευτεριᾶς* ! Τὸ 'ξέρεις πῶς μ' ἐμπέρδεψες καὶ μένα; Μὰ ὄχι. Ἂν ἡ μεγαλοψυχία, χωρὶς ρεβονία, δὲν κάνῃ τίποτα, δὲν ἔπεται καθόλου ὅτι τὰ δυὸ αὐτὰ προτερήματα ἔχουν τὴν ἴδια ἀξία. Φῶς φανερὸ ὅτι ἕνας μεγαλοψυχὸς εἶναι ἀνώτερος ἑνὸς ἁπλοῦ φιλοπόνου· ἀκόμα δέ καὶ ὅταν δὲν κάνῃ σπουδαῖα πράγματα (ἀπὸ ἔλλειψι ἀρετῆς φιλοπονίας),ἡ μεγαλοψυχία ὑπάρχει, φαίνεται, μαντεύεται καὶ εἶναι θαυμαστή. Οὔτε λοιπὸν ἡ ἐρώτησις τῶν Μ. Μυστικῶν, οὔτε ὅσα σοῦ ἀπήντησα τὴν ἄλλη φορά, οὔτε τὰ σημερινά σου σοφίσματα δὲν ἀποδεικνοῦν ὅτι «ὅλα τὰ προτερήματα εἶναι ἴσα». "Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο ποὺ λές, ὅτι τὰ σοφίσματα προχίζουν τὸ μυαλό, — καλύτερα τὸ τροχίζουν τὰ Μαθηματικά.

Βεβαίως, *Κῦμα τοῦ Αἰγαίου*, ἡ δημοσίευσις τῶν κατάγγελιῶν συντελεῖ εἰς τὸ σταμάτισμα τῆς καταχρήσεως ποὺ γίνεται, καὶ πάντοτε δημοσιεύω τὰς βασίμους. Ἀλλὰ ὅμως ποὺ κάνεις σήμερα, δὲν μοῦ φαίνεται τόσο. Γιατὶ τὸ «Κρανίο» μπορεῖ νὰ δημοσιεύθῃ καὶ στὴ Διάπλασι τοῦ 1914 μὲ τὸν τίτλον «Ἰσόψυχ», ἀλλὰ μπορεῖ ἐξαίρετα καὶ νὰ τὸ μετέφρασε ὁ *Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς* καὶ νὰ μὴ τὸ ἀντέγραψε ἀπὸ ἐκεῖ.

"Ὁ κ. *Φαίδων σ'* εὐχαριστεῖ πολύ, *Τάγκ*, γιὰ ὅσα ὡραῖα γράφεις γιὰ τὶς «Πετρὲς στὸν Ἥλιο» καὶ γιὰ τἄλλα ἔργα του ποὺ διέβασες. Λυπᾶται μόνο ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ σ' εὐχαριστήσῃ μὲ τὸ νὰ γράψῃ πάλι «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς», γιατὶ ἡ ἀπόφασίς του εἶναι σταθερά,—δυστυχῶς !

Τώρα ἐνόησα, *Σβένιζε*: Εἶναι τυπογραφικὸ λάθος. Ὁ ἥρως τῆς «Τελευταίας Προσευχῆς» ὀνομάζεται Γιακουμάκης. Φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ τυπογράφος, δυὸ-τρεῖς φορές, στὴν ἀρχή, ἐβάλαβε τὸ ὄνομα Γερολυμάκης, καὶ ὁ διορθωτὴς δὲν τὸν ἐπρόσεξε κι' ἔτσι ἔμεινε. Ὥστε διορθώστε το ἔλοι στὰ βιβλία σας : "Ὅπου λέει Γερολυμάκης (στὴν «Τελευταία Προσευχή» ἐννοῶ,) θέλει Γιακουμάκης.

Ὁ *Βασιλιᾶς Ἀνήλιαγος* ἀπορεῖ πῶς, ἐνῶ στὴν «Ἑστία» διάβασε τόσο ἐπαινετικὰ λόγια γιὰ τὶς «Πετρὲς στὸν Ἥλιο», στὸ «Νουμᾶ» εἶδε μιὰ «πικρὴ κριτική». Μὰ εἶναι ἁπλούστατο : τὰ πρῶτα τὰ ἔγραψε ὁ Παῦλος Νιρβάνας, λόγιος μὲ μεγάλο γοῦστο, ἱκανὸς νὰ βλέπῃ τὰ ὡραῖα πράγματα, καλλιτέχνης δὲ καὶ ὁ ἴδιος. Ἐνῶ τὴν κριτικὴ στὸ «Νουμᾶ» τὴν ἔγραψε ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ μπορεῖ νὰ ξέρῃ πολλὰ πράγματα σὰ δάσκαλος, — εἶναι καθηγητὴς νομίζω, — μὰ ποὺ δὲν ἔχει γοῦστο κοντούτσι ! Γι' αὐτὸ γράφει κάτι ...διηγήματα ποὺ δὲν ἀεσάζονται ἀπὸ κανένα, καὶ κάτι κριτικές, σὰν αὐτὴ ποὺ ἐξέπληξε τόσο τὸν *Βασιλιᾶ Ἀνήλιαγο*.

"Ὁ κ. Φαίδων εὐχαριστεῖ τὸν *Κόκκινο Βράχο*, τὸν *Κ. Γ. Κόγχο*, τὴν *Ἠρωΐδα Ἑλληνοκυπρία* καὶ ὅσους μοῦ γράφουν ἐνθουσιωδῶς αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα γιὰ τὸ βιβλίο του.

"Ὁ *Ἀριελ* γράφει : «Χθὲς ἔτυχε νὰ παρευρεθῶ σὲ μιὰ ὁμιλία ἑνὸς φοιτητοῦ μ' ἕνα Γάλλο ἀξιωματικό. Αὐτὸς ὁ Γάλλος, ἄριστος γνώστης τῆς Ἑλληνικῆς, διάβασε ἐδῶ πολλὰ βιβλία συγχρόνων Ἑλλήνων συγγραφέων κι' ἔγραψε καὶ τὶς κρίσεις του, ποὺ τὶς ἐδιάβαζε στὸν φοιτητή. Στὴ σειρὰ λοιπὸν τῶν παζογράφων ἔχει βάλει πρῶτο-πρῶτο τὸν κ. Ξενόπουλο, γράφει δὲ ὅτι ἂν βρισκόταν στὴ Γαλλία, θὰ ἦταν στὸν κύκλο τῶν 'Ακαδημαϊκῶν.»

"Ὁ *Γιόντας* καὶ τὸ *Παιδὶ τῆς Ρούμελης*, μ' ἕνα κοινὸ ἀφαιρέτο γράμμα, προτείνουν νὰ γίνῃ μιὰ μεγάλη ἑορτὴ τῆς Διαπλάσεως, γιὰ νὰ ἑορταστῇ ἡ ἕνεκα τοῦ πολέμου ἀναβληθεῖσα Τεσσαρακονταετηρίς. "Ὦ, ναί, τὸ ἔχω ὑπ' ὄψι μου κι' ἐλπίζω ὅτι ἄμα κλεισῃ ἡ εἰρήνη, θὰ μὲ βοηθήσουν ὅλοι μου οἱ φίλοι γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ ἑορτή, ὅπως ἔγεινε τῆς Τριακονταετηρίδος, καὶ ἀπόμη μεγαλοπρεπεστέρα.

Ἡ «Συμμορία τοῦ Ἀρλεκίνου» ἔχει κατακτήσει τοὺς φίλους μου ἐξ ἀρχῆς. "Ὅλοι σήμερα μοῦ γράφουν, ὅτι μὲ τὸ ζωηρότερο ἐνδιαφέρο παρακολουθοῦν τὸ χαριτωμένο αὐτὸ μυθιστόρημα.

Ὡραία Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς : *Ξανθὸς Ἱππότης, Θλιμμένη Ψυχή, Τιμημένη Γαλανόλευκη, Γιόντας* (ἄλλο γράμμα, δεκά του,) *Σαμωτοπούλα, Παιδὶ τῆς Ρούμελης, Μακεδονικὴ Ἄβρα, Λήθη, Ἄγρα* τοῦ "Ὁμήρου, *Πονεμένη Καρδιά, Δουκία Δαμερμοῦρ, Ἑλληνόπουργκ* καὶ *Θρίαμβος τῆς Ἐλευθερίας*.—Ἐξετάλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Καθυστερημένα, ἐλήφθησαν ἀκόμη : «Τὸ βουνὸ».—«Ἡ χαραυγή».—«Ἀνοξείδητη Ἀθήνα».—«Ἀπὸ τὸν κύκλο μας».—«Συνάντησις δυὸ φίλων».—«Ὁ πόνος τῆς μάνας».—Πιπὸ. Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑλλ. Διαγωνισμούς.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος : —«*Ἡ θλίψη μου*». *Τὰ εἴπαμε ὅταν ἐδημοσιεύθη τὸ Α!*— «*Μιὰ Ψυχή*». *Στὸ σπιτικό μου, ὅσοι τὸ διάβασαν, καθὼς καὶ ἄλλοι φίλοι ποὺ ἤλθαν αὐτὲς τὶς ἡμέρες, μοῦ εἶπαν πὼς εἶναι τὸ καλύτερο ἀπ' ὅσα ἐδημοσιεύθησαν ὡς τώρα τοῦ Φρέντου. Τὸ παραδέχομαι καὶ τελειώνει.* — «*Ἡ γλῶσσα*». *Ἡ γλῶσσα αὐτῆς τῆς γλώσσης ἔπρεπε νὰ εἶναι ἁπλουστέρα. Τὸ ἀνέκδοτόν γνωστόν.*

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται,ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος, δρ. 2. Τὰ ἐγκεκριμένα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1919. "Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα : *Ἀμαζὼν τοῦ Θανάτου*, κ. (ΟΠ). *Λόρδος Νέλβιλ*, ἀ. (!!). *Μαῦρος Καβαλλάρης*, ἀ. (;;). *Αἰθερία*, κ. (ΕΣ). *Κόρη τῶν Ὀνεί

τ. *Πηλίου*.—ἡ *Ξενιτεμένη Ἑλληνοπούλα* μὲ *Πανελ. Ἐλπίδα, Χιόνι* τ. *Ἴδης, Ἀνακτ. Ἐλευθ.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Καρυάτιδα* (ἀπαντῶ 's ἕνα *παλιό σου γράμμα*, ὅτι ἀπὸ τὰ βιβλία τοῦ κ. Ξ. ὑπάρχουν μόνον ὅσα ἀναφέρονται 's τὶς «Πετρὲς στὸν Ἥλιο» μὲ τὰς τιμάς των· μπορεῖς νὰ μοῦ παραγγείλῃς ὅσα θέλεις·) *Χάϊδεμα τ' Ἀγέρα* (πταῖει τὸ ταχυδρομεῖον σας·) *Παιδίον τῶν Δασῶν* (μόνον ἄθετα ὑπάρχουν·) *Κορφιατοπούλαν* (μπορεῖς·) *Μιχ. Ν. Χ.* (στεῖλε ἑλληνικὰ γραμματόσημα·) *Ζωηρὰν Ἀτθίδα* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ τὰ κελὰ λόγια·) *Τεύθραν* (σύμφωνοι·) *Κοκλὲν* (πρέπει ἁπλούστατα νὰ ἀναθέσετε τὴν ὑπόθεσιν εἰς δικηγόρον·) *Θερμαϊκὸν* (ἡ ἐπιθυμία σου ἐξετελέσθη·) *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς* (τὸ διόρθωσα πολὺ ὡραῖο· στεῖλε μου τέτοια ὅταν βρίσκεις·) *Χιονισμένην Μαδάραν* (νὰ μὴ γράφῃς γρήγορα, ὡς νὰ συνειθίσῃ τὸ χέρι σου νὰ γράφῃ καλλιγραφικά·) *Ἄστρον τῆς Ἀνατολῆς* (καὶ τὰ 1-23 ἐστάλησαν, συστημένα μάλιστα τὴν 7 Μαΐου·) *Βοσκοπούλαν τοῦ Αἴμου*, (φίλησέ μου τὸν Μπέμπην καὶ πάρε του ἄθετους τόμους, γιατὶ δεμένοι δὲν ὑπάρχουν·) *Ἄδωνιν* (νὰ σὲ ἰδῶ λοιπόν!) *Ὠχρὰν Ὀνειροπόλον* (ναί, κι' ἀπὸ τὸ Μαρίσι μπορεῖς ν' ἀνταλάσσῃς Μικρὰ Μυστικά·) *Ἀστέρα τῆς Ἐλευθερίας* (λάθος ἀντὶ 30 ἔγινε 10 Νοεμβρίου·) *Νικόλαον Γρ. Κ.* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Δοξασμένο Μορίχοβο* (δὲν ἀρκοῦν αὐτά, πρέπει νὰ εἶναι καὶ καλό· θὰ τὸ διορθώσω, κι' ἂν μ' ἀρέσῃ θὰ τὸ δημοσιεύσω χωρὶς ἄλλο·) *Τουρκομάχον Ἕλληνα* (τὰ ἔστειλα τὴν 16 Ἀπριλίου·) *Βεροβίνιαν* (φωτογρ. ἐλήφθη·) *Βαρονίδα, Γ' ορῆν Ψαραπούλαν, Ἀτρόμητον Δέοντα* κτλ. κτλ.

Γιῶταν, Γλυκὸ Χαμόγελο (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἴστειλα.)

Γέρω-Δῆμον, Ξεπ. Λόρδον, Καστανὴν Δεσβιοπούλαν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ). *Τρελλὴν Μακεδονοπούλαν, Ἰδεώδη Χίον, Φτερωτὴν Βαρκούλαν, Τιμημένο Τουφέκι, Ἀστροφεγγιάν, Βοεροπούλαν, Αἰχμάλωτον Ἀηδόνα, Χαραυγήν, Μακεδόνα Πρόσκοπον, Κοσμοκράτορα* (ἔστειλα).

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἄνοιξα μετὰ τὴν *20ην Μαΐου*, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ *προσεχές*.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἕνδεκα: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ός, 21ος, 22ος, 24ος.—Ἕκαστος τόμος *δραχ. 3*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος *δραχ. 3,20* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ *δρ. 3,50* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1918) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 25 ἐν ὅλῳ.—Ἕκαστος τόμος ἄρραπτος *δρ. 10* καὶ ραμμένος *δρ. 11*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: *λεπτὰ 50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ *δρ. 1,50* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Ἀρχὴ τοῦ νέου 18ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἰουνίου—Αὐγούστου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 19 Αὐγούστου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ', ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ὅπως καὶ τῶν περιγραφομένων φυλλαδίων.]

359. Λεξιγρίφος

Ἕνας υἱὸς τοῦ Ἰακώβ
Μὲ ἄνθη συνηγώθη
Καὶ κράτος ἀρχαιότατον
Μ' αὐτὸ ἐφανερώθη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥλιου

360. Μεταγραμματισμὸς

Εἶναι πόλις σὲ νησὶ
Καὶ πρωτεύουσα γνωστή.
Ἂν τὸ Ἰῶτα κάνῃς Ο,
Ἕνα μέταλλο κρινὸ
Θὰ προβάλῃ στὸ λεπτό.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ψυχῆς

361. Ἀναγραμματισμὸς

Μιὰ μέρα κοῦχαν, φαίνεται,
τὰ *ζῶα φασαρία*
Κάποιο ἀπ' αὐτὰ ἀνακάτεψε
τὰ τέσσερα στοιχεῖα
Κι' ἐμίκρυνε, ἐμίκρυνε,
—μὰ ὄχι, δὲν ἐχάθη:
Στὴ ράχη ἄλλου ἀνέβηκε
κι' ἀπάνω κεῖ ἐστάθη.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φτωχὸ Χαμομηλάκι

362. Δικτυωτὸν

1.—Στὸν Ἅδη βασανίζεται
ἀπ' τὰ παληὰ τὰ χιόνια.
2.—Ἄστρο λαμπρό, αὐτόφωτο,
ὁποῦ θὰ λάμπῃ αἰώνια.
3.—Ἐπίθετον κατόπι του
αὐτόχρημα φρικτόν...
4.—Ὄνομα, τέλος, γυναικὸς
καὶ δὴ ἑδραῖκόν.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φτωχὸ Χαμομηλάκι

363. Κυβόλεξον

* * * = Χρονικὴ Διαίρεσις.
* * * = Μεγάλη θεά.
* * * = Ἐπίρρημα.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Προσκοπάκι τ. Εὐξείνου

364.—368. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κατωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ρῆμα, τάσις, ρόμβος, βωμός, χοῦς.

Ἐστάλη ὑπὸ Μάνου Σ. Στεφανίδου

369. Κρυπτογραφικὸν

12343567 = Αὐτοκράτωρ. τ. Ρώμης.
23765 = Ἔνδυμα
3213 = Πόλις τ. Ἑλλάδος.
43567 = Θεὸς ἀρχαῖος.
54567 = Ἀρχαῖος Βασιλεύς.
64567 = Ποτόν.
74167 = Δημητριακόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνοικτοπάρδου

370. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Τὰ ἀρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν μυθικὸν Ἥρωα:

ἠρεμία, πικρός, εὐρύς, δοῦλος, ταπεινός, ἀνόητος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ξένου Νεανίου

371. Μικτὸν

α α ο - ε - κ σ ν - δ

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Πανελληνίου Ὀνείρου

372. Γρῖφος

Η $\frac{N}{T}$ ς

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Κήρυκος τ. Ἐλευθερίας

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλου 12

146. Δανία (Δάν, Ἰα.) — 147. Σεριφος-ἔρεφος.—148. Ἄρωμα - βρῶμα. — 149. Γλαῦξ (κλαῦξ) κλαῦξ.

150.
M
ΨΑΡ
ΜΑΡΙΑ
ΑΛΡΙΣΣΑ
ΠΑΥΣΑΝΙΑΣος,

151. 8×8: 4+3—7 = 0.—152—156: Τῇ ἀποβολῇ τοῦ Η ἡ Ράχος, μ. ἐ. ἀγγεῖος, λέων.—157. ΡΟΔΟΣ, ΑΔΑΝΑ, ΦΟΛΟΣ (ΡΑΦαήλ, Ὀδοιπόρος, ΑΛΛμαστία, ΟΝΟμα, ΣΑΣων.)—158. Λύπης χρόνος ἰατρός.—159. Μὴ ἐπιθυμεῖ τὰ ἀλλότρια (Μὴ ἐπιθυμῇ μὲ τὰ-λο τρία.)

ΝΙΚ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, *Ἐκδότης. Ὁδὸς Εὐριπίδου 38, Ἀθῆναι*

Ἐξεδόθη! Ἐξεδόθη!

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (*Φαίδωνος*)

"ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ,,

Διηγήματα

Βιβλίον κομψότατον.—Δεκαέξ τυπογραφικὰ φύλλα (256 σελίδες.) — Καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλον μὲ δύο χρώματα. — Στοιχεῖα μεγάλα, καινούργια, καθαρώτατα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

1ον **ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ** (Σημείωμα, Πρόλογος, Α' Σπύρος Τρισμπάρδης, Β' Ἡ κληρονομιὰ τοῦ φίλου μου.—Τὸ Χειρόγραφο τοῦ Σπύρου Τρισμπάρδη, Κεφάλαια Α'—Γ', Σελ. 1—112.)—2ον **ΑΝΤΑΡΤΗΣ** (Σημείωμα, Α' Ἕνα ἐξώλλιο στὴ Μπάχαλη, Β' Ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου, Γ' Ὁ γιατρὸς Μαρινέρης καὶ τὸ «δρᾶμα τῆς ζωῆς του», Δ' Κι' ὅπου ἀγαπᾶσι μιὰ ξανθή, Ε' Νικημένος, Σελ. 113—202.) — 3ον **ΜΑΝΤΑΛΕΝΑ** (Σελ. 203—223.)—4ον **Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗ** (Σελ. 205—242.)

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡ. ΠΕΝΤΕ

(Καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 5,50)

Αἱ παραγγελίαι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως»

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ τεχνικὰ στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 40. Ὁ χωρισμὸς στίχος δρ. 1.]

[ΙΘ'—320]

Δεσβιόπουλα καὶ *Δεσβιοπούλες*, ξυπνῆστε ἀπ' τὸ λήθαργο. Βρεῖτε μας... ΔΙΑΦΗΣΤΕΦΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΟΣ ΚΟΣΜΟΘΑΥΜΑΖΟΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ

[ΙΘ'—329]

Καινούργια Δάφνη, δέξου καὶ ἀπὸ μᾶς ἕνα μπούκετο εὐχὲς γιὰ τὴ γιορτή σου.— *Νηρηΐς* τοῦ *Εὐρίπου, Ἀφελὴς Ξανθούλα, Μικρὰ Ἀριστοκράτισ.*

[ΙΘ'—331]

ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Ποία ἡ γλυκυτέρα σας λέξις; Ἀπαντήσεις δεκταὶ μέχρι τέλους Ἰουλίου. Βραβεῖον τόμος Α' περιόδου. Ἀπευθυνέτω: Θεόδωρον Σακελλαροπουλον, Ἱπποδαμείας 43. Πειραιᾶ.

ΨΩΦΙΔΕΥΣ, ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

[ΙΘ'—332]

Δέχομαι Μ. Μυστικὰ ἀπὸ γνώστες τῆς φιλολογίας τῶν Ἐσκιμώων.

ΜΑΥΡΟΣ ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΣ

[ΙΘ'—333]

Εἰσερχομένῃ εἰς τὸν Διαπλασιόκοσμον, χαιρετῶ ὅλους. ΑΙΘΕΡΙΑ

[ΙΘ'—334]

Σεβαστὴ Φιλόσοφε, σὲ ἀνακαλύψαμε· εἶσαι ὁ Σ. Δενδρινός.— *Μελαγχ. Σεληνολάτρις, Τρυφερὰ Παρθένος, Τρελ. Βοσκοπούλα, Μαγεμ. Φλογέρα, Κερκυραϊκὸ Διαβολάκι.*

[ΙΘ'—335]

Ἀνεμοστρόβιλε ἡ Νεαρὰ Νιτέκειβ, εἶσαι ὁ Κ. Λιβανός, πρώην Νικυτόπαις τοῦ Ἀδέρφ. Χέ! χέ! χέ! *Μελαγχ. Σεληνολάτρις, Τρυφ. Παρθένος, Τρελ. Βοσκοπούλα, Μαγεμ. Φλογέρα, Κερκυρ. Διαβολάκι.*

[ΙΘ'—336]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΕΝΩΣΙΣ,, ΑΘΗΝΑΙ

Παράρτημα Μιτυλήνης: Πρόεδρος Τασσᾶς, Ἀντιπρόεδρος Μιχαλόπουλος, Γραμματεὺς *Ἰδομενεύς*.—Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Διορίζονται: Ἀραχμανίου: Μπουλουγούρας, Μεσολογγίου: Γεωργίου, Βόλου: Δεληκούρας.—Γεώργιον Καχριμάνην, Ἐπικούρου, 8, Ἀθήνας.

[ΙΘ'—337]

Διαβολοκόριτσα, ἔρχεσαι νάνταλλάξωμε Μ. Μυστ. μὲ τόνομά μας;— *Τιμημ. Γαλανόλευκη, Ροδόχρ. Βιολέττα, Πεισματ. Κρητικιά, Μελαχρ. Κρητικοπούλα, Χιονισμ. Μαδάρα, Λευκορεῖτις Δάφνη, Βοεροπούλα, Ἀοχιδιζίδιον.*

[ΙΘ'—338]

Πῶς μὲ φαντάζεστε στὸ ψευδώνυμο ΗΛΙΟΠΕΡΙΧΥΤΟΣ;

Θὰ μπορέσῃ ἄραγε ἡ πένα σας ν' γράψῃ τὴ φαντασία σας πιστά; Ἀπὸ εἶναι ἡ ἀπορία μου. Προθεσμία ἑνὸς μῆνας. Σεῖς καλύτερες θ' ἀπαντήσω μὲ κάρτα καὶ θὰ τὶς βραβεύσω δημοσιεύοντας τὰ ὀνόματά τους ἀπὸ ἀπλάση μὲ πολὺ σύντομη κρίσι.

Γράψετε: Λορέντζον Μυριβήλη, P. R. Ἀθήνα.

ΗΛΙΟΠΕΡΙΧΥΤΟΣ

[ΙΘ'—339]

Λαρισινοί, ἐμπρός! βρεῖτε με. *Λαρισαίκη Λάσπη* καὶ *Σκόνη*, θὰ μ' βρῆτε; *Ἄστρον τῆς Ἀνατολῆς*

[ΙΘ'—323]

Χρυσόθεμε, δὲν μανεκάλυψες. Πρόσεχε δέχομαι. *Μαρκέλλα*

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ - ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ —Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι.—Τηλ. 11-99 Ἀριθ. ἐντ. 2228